

[Brusvang]

etc., måske have en anden opfattelse end regeringen i øvrigt.

Om EF dette: CD går 100 pct. ind for det danske medlemskab. Vi har en ideel stillingtagen til EF-problematikken. Vi kan gå meget langt i spørgsmålet om en europæisk union, men vi har samtidig begge ben på jorden, og derfor finder vi, at den politik, som regeringen på dette område fører i øjeblikket, er den rigtige.

Det er rigtigt, at vi har sagt ja til regeringskonferencen, for vi skal være med til at præge debatten og resultaterne. Men det er også rigtigt, at vi i den givne situation fastholder veto retten, og det er også rigtigt, at vi har den indstilling, at egentlig er der ikke behov for nogen ny traktat med yderligere suverænitetssafgivelse og deraf følgende ny folkeafstemning. Vi har – som jeg også har bemærket at hr. Ivar Nørgaard fra socialdemokratiet her for nylig i artikler meget klart har udtrykt det – et stort behov for, at Romtraktaten bliver gennemført fuldt ud. Vi mangler meget i spørgsmålet om industripolitik, miljøpolitik, forskningspolitik, teknologipolitik og transportpolitik og i spørgsmålet om valutaproblemerne. Så længe vi ikke har løst alle disse opgaver, så lad os sætte ind dér; det er vi ganske enige med regeringen om.

Vi ser også meget gerne, at der bliver fastlagt en klar procedure for det meget vigtige politiske samarbejde, som finder sted i EPS. Vi ser også gerne, om det er muligt, at dette politiske samarbejde i Europa kommer til at omfatte lande som Norge og Sverige. Vi ser også gerne, at andre former for europæisk samarbejde bliver taget op ud over Romtraktaten, også gerne med andre europæiske lande. Der har været tanker fremme om, at man skulle prøve at få Norge og Sverige med på dele af selve Romtraktaten; dette vil efter mit skøn i givet fald medføre en sådan traktatændring, at vi på ny eventuelt skal ud i en folkeafstemning. Selv om jeg gerne så, at f.eks. Norge og Sverige kom med på dele af Romtraktaten, vil jeg foretrække, at det samarbejde, de kommer med i, sker udenfor.

Vi har selvfølgelig i CD mærket os de vidtrækkende forslag, der er kommet fra Frankrig, Vesttyskland og Italien i spørgsmålet om udformningen af en europæisk union. Det er store, tiltalende, inspirerende ideer, men i realiteternes verden, hvem er det så,

der bestemmer? Det er Bundestag i Bonn, og det er Nationalforsamlingen i Paris, og jeg tror, man kan være overbevist om, at det er meget begrænset, hvad disse forsamlinger er indstillet på f.eks. at afgive af myndighed til Europa-Parlamentet for tiden.

Om NATO-problematikken dette: regeringen oplever en række drillerier. Selvfølgelig havde vi, set fra CD, gerne undværet denne oplevelse, men vi finder stadig væk ikke, at der ved disse drillerier er sket essentielle krænkelse af vore fundamentale forpligtelser i henhold til vort medlemskab, og så længe dette ikke er sket, så længe denne grænse ikke er overskredet, så må vi leve med disse drillerier, så er vi fuldt medlem af NATO.

Lad mig også erindre om, at vi har oplevet, at et andet og stort NATO-land – jeg tænker på Frankrig – har foretaget skridt i forhold til NATO, som efter min mening på ganske anderledes stærk vis har krænkede samarbejdet og samarbejdsånden i NATO. Jeg tænker på de skridt, som Frankrig foretog i marts måned 1966, da man trådte ud af det integrerede militære samarbejde, de militære stabe, trak sine styrker tilbage fra NATO-kommandoer og bad hovedkvarteret for NATO om at forsvinde fra fransk jord. Men jeg er overbevist om, at i NATO-kredse, i de kredse i NATO, der betyder noget, kender man ganske klart den politik, som dette folketings flertal kan bære, og man har også kendskab til, hvilke ønsker på dette område, de regeringspartier, der står bag ved regeringen, har.

Så vil jeg gerne sige noget om et for CD og for samfundet i øvrigt meget, meget vigtigt problem, som for tiden er særdeles aktuelt. Det er skibsværftsindustriens krise. Det er en meget alvorlig krise. Det drejer sig om 30.000–40.000 arbejdspladser. Tænk også på, at da det sidste skib, jeg tror, det var fra Aalborg Værft, blev bygget – det var det, der hed »Holiday« – da konstaterede man, at for at bygge dette skib måtte man entrere med 800 underleverandører. Det siger sig selv, at disse mange arbejdspladser, 15.000–30.000, er arbejdspladser, der er lokalt placeret, geografisk koncentreret. Det drejer sig om mennesker og familier, som man ikke uden videre kan flytte til et andet sted i landet. Hertil kommer, at der i produktionsapparatet på skibsværfterne er investeret højteknologi. Det er investeringer, der går tabt, hvis disse værft-